

1

Dienu pēc Lielās Vētras pašā Vārnuciema centrā ir parādījusies jauna ēka – ar tornīšiem, kāpnēm, slīpiem jumtiem un augstiem logiem. Tā izskatās draudīgi, gluži kā no baisas filmas.

Vēl dīvaināk ir tas, ka drūmā ēka uzradusies ezera vidū – lai gan pirms tam nekāda ezera te nebija – uz mazas saliņas, kur tai tik tikko pietiek vietas.

Ezeru un biedējošo ēku no visām pusēm ieskauj kukurūzas lauks. Lai tiktu līdz ezeram, jābrien pāri laukam.

Šķiet, te būtu vajadzējis strādāt simtiem cilvēku, lai to visu paveiktu mazāk nekā astoņu stundu laikā. Protams, arī tad tas nebūtu iespējams, ja vien tā nav burvestība.

Neviens ciemā nesaprot, kas īsti ir noticis, bet visi ir vienprātis, ka noteikti ir iesaistīti tumšie spēki.

Vārnuciema bērni (ciems ir tik mazs, ka te visi cits citu pazīst), ziņkārības dzīti, ir sanākuši pie lauka, lai nopētītu savādo ēku. Ik dienu viņi pa šo ceļu ar riteņiem brauc uz skolu; bērnu acīm nepaslīd garām pat mazākais sīkums. Viņi būtu redzējuši,

ja te būtu sākušies celtniecības darbi. Bet iepriekš viņi šeit nav manījuši ne dzīvas dvēseles.

Vakar te auga ražena kukurūza ar augstiem stublājiem un varenām vālitēm, kuras bija gatavas novākšanai. Lauks vēl aizvien ir uz vietas, tikai ar dīvainu ezeru un ēku pašā viducī.

Daļa kukurūzas nu ir nozudusi, atvēlot vietu ēkai. Savādajai celtnei var piekļūt tikai vienā veidā: pa šauru koka tiltiņu, kas ved pāri ezeram tieši pie parādes durvīm.

Ap māju lidinās vārnu bari, un tas ir pavisam neparasti. Pēdējoreiz melnie putni šeit tika manīti pirms trīssimt gadiem. Tieši tā Vārnuciems ieguva savu nosaukumu – ciemu nodēvēja šīs spārnotās sērgas dēļ, kas mēnešiem ilgi nelika mierā iedzīvotājus.

Labu laiku no vārnām nebija ne miņas, bet šodien tās ir atgriezušās, it kā būtu pēkšņi uzradušās kopā ar māju.

Lauka īpašnieks, kāds vecs zemnieks, kasa pakausi un kaut ko nesaprotamu murmina, pētot, kas atlicis no kukurūzas ražas. Viņš ir tuvu izmisumam. Vīrs ir tik satriekts, ka uzrunā ikvienu, kurš piestāj lauka malā.

– Un kā ar manu ražu? – viņš sūdzas. – Vai man būs jāpērk laiva, lai tiktu no vienas ezera malas uz otru? Paies vesela mūžība, līdz aizbraukšu ar traktoru uz otru lauka galu. Starp citu, vai zinājāt, ka es baidos no ūdens un neprotu peldēt? Turklāt kurš, sasodīts, kompensēs man zaudējumus?

Sanākušie nezina, kā viņu mierināt. Galu galā nevienam no ciema iedzīvotājiem nav saprātīgas atbildes uz jautājumu, kurš

uzbūvējis šo ēku uz mazās saliņas ezera vidū. Un kā tas vispār bijis iespējams.

Vēl divaināk ir tas, ka kukurūza nemaz nav sabradāta. Nav ierīkots pagaidu ceļš, pa kuru tikt līdz lauka vidum, tātad nav izmantoti ne ekskavatori, ne cita moderna tehnika.

Izskatās, ka ēku tur nometis milzu helikopters un to tūlīt pat ieskāvis ūdens klajums. Turklāt ezers veido perfektu apli. Un vēl tie noslēpumainie koki, kas parādījušies no nekurienes un saauguši ūdensmalā, it kā sargātu ezeru. Nav brīnums, ka zemnieks ir tik satraukts.

Tiklīdz vecā zemnieka pārsteidzošais paziņojums sasniedz policijas iecirkni, vairāki policisti ierodas novērtēt situāciju.

Kopā ar policiju atnāk vēl vairāki vietējie iedzīvotāji. Kopīgiem spēkiem tiek izcirsta šaura stiga, lai tiktu līdz molam, no kura pa koka tiltiņu var sasniegt māju. Nocirsto kukurūzu novāc ar lielu kombainu, ļaujot ziņkārīgajiem ciematniekiem piekļūt ezeram.

No rīta gandrīz viss ciems ieradies nopētīt šo brīnumu, bet neviens nespēj izskaidrot, kā tas radies. Vienīgais, par ko sanākušie var vienoties, – šī ēka ir nolādēta. Cita izskaidrojuma nav.

– Kā jūs domājat, kas te notiek? – trīspadsmit gadus vecais Kvintins ziņkārīgi jautā saviem draugiem Milai un Danam.

Tos abus, šķiet, savādās ēkas parādīšanās it nemaz neinteresē. Viņi, tāpat kā lielākā daļa Kvintina draugu, dod priekšroku telefonu ekrāniem. Savukārt zēnam labāk patīk izaicinājumi. Viss neparastais viņam liekas aizraujošs un intriģējošs.

– Jūs abi! – Kvintins uzstājīgi iesaucas. – Eu! Tas taču nav normāli, vai ne?

Dans parausta plecus, ielūkojoties viedpulkstenī. Nosūtījis īsziņu savai draudzenei Olgai, viņš ieliek telefonu kabatā. Abi mātās vienā klasē un tiekas diendienā, tomēr liekas, ka puisis nespēj bez viņas dzīvot ne mirkli.

– Nezinu gan, – viņš attrauc. – Ejam, laiks doties uz skolu! Parunāsim par to vakarā. Mans tētis strādā policijā, gan jau viņš zinās kaut ko vairāk.

– Beidz muļķoties, Dan! Tu uzvedies tā, it kā šis nebūtu satraucošākais notikums, kāds jebkad atgadījies Vārnuciemā! – Kvintins izsaucas. – Vai tu saproti, ko tas nozīmē?

– Tā ir tikai māja, Kvintin, nekas vairāk. Jābūt kādam loģiskam izskaidrojumam, – draugs atbild. – Turklāt kukurūza ir gandrīz tikpat augsta kā tā māja. Varbūt celtnieki visu laiku bija paslēpti mūsu acīm, tāpēc neviens neko neredzēja, kamēr viņi vairākus mēnešus strādāja.

Kvintins iesmejas.

– Pat tu tam netici, vai ne? – viņš jautā. – Kur palicis tavš piedzīvojumu gars?

– Nezinu, – Dans nomurmina, neizrādot interesi. – Es neticu citplanētiešiem, tā ka to katrā ziņā paveikuši cilvēki. Varbūt izspēlējuši ar mums joku. Vai varam beidzot doties? Olga mūs gaida.

– Laba doma, – piekrīt Mila, jau trešo reizi ieskatījusies pulkstenī. – Mēs kavējam. Mets noteikti ir skolā. Kvintin, tu nāc?

Pirmo reizi mūžā Kvintins neklausās, ko saka viņa klasesbiedrene Mila – meitene, kurā viņš jau ļoti sen ir iemīlējies. Zēns paliek stāvam un nopēta pieaugušos, kas vēro savādo ēku. Nav jau brīnums, jo neviens nezina, no kurienes tā radusies vienas nakts laikā. To var skaidri noprast no spraigajām sarunām visapkārt.

Kvintins paskatās uz mēru Mūru, kurš sarunājas ar policijas komisāru. Vīri varenī žestikulē, rādot uz mājas pusi. Arī pārējie ciema domes deputāti stāv netālu un sarunājas, veltot cits citam naidīgus skatienus.

Kvintins nedzird, ko viņi pārrunā, bet tas arī nav svarīgi. Skaidrs, ka visi mēģina vainot notikušajā cits citu, bet patiesībā neviens Vārnuciema iedzīvotājs īsti nezina, kas atgadījies. Vienīgais, par ko visi ir vienprātis, – vēl vakar te nebija nedz ēkas, nedz ezera. Un tieši tas raisa Kvintinā vislielāko ziņkāri.

Turklāt pieaugušie ir acīmredzami piekusuši pēc garās, nogurdinošās nakts, jo lielākā daļa ciematnieku to pavadījuši, steidzot palīgā cits citam.

Lielā Vētra Vārnuciemā nodarījusi daudz postījumu, un paies vairākas dienas, līdz viss būs sakopts un ciemā atgriezīsies normāla dzīve. Vismaz tā Kvintins bija dzirdējis tēvu šorīt sakām, jo arī viņš visu nakti bija strādājis kopā ar citiem.

Ugunsdzēsēji joprojām zāgē kritušos kokus, labo jumtus un evakuē sadauzītās automašīnas. Iedzīvotāji aizlīmē saplaisājušos un izsistos logus ar kartona gabaliem un līmlentēm, arī asās stikla lauskas tiek aizvāktas, lai neviens nesavainotos.

Šī dīvainā būve kukurūzas laukā nudien uzradusies nelaikā. Kvintins klusībā prāto, vai abi šie gadījumi varētu būt saistīti. Pagājušās nakts zibeņi bija varenākie, kādus vien viņš atminas redzējis. Zēns bija stundām ilgi lūkojies pa logu, nespējot aizmigt.

– Es gribu zināt, kurš deva atļauju uzcelt šeit to neglīto celtni! – mērs nikni brēc. – Jo tas noteikti nebiju es! Tas, kurš par notikušo ir atbildīgs, tiks atlaists!

– Tie nebijām mēs, – deputāti nekavējoties attrauc, nikni un aizdomīgi skatoties cits uz citu. Drīz notiks pašvaldības vēlēšanas. Vai tiešām kāds no viņiem izspēlējis šo viltīgo gājienu?

Kvintins iekož lūpā, lai apvaldītu smieklus, klausoties, kā deputāti apmētā cits citu ar apvainojumiem. Tipiski, viņš nodomā. Neviens zēnam neticētu, ja viņš skaļi paziņotu, ka te noticis kaut kas pārdabisks un vainīgo ciema iedzīvotāju vidū neatrast.

– Noskaidrojiet, kurš par šo ir atbildīgs, un gādājiet, lai tas viss pazūd! – mērs aizkaitināts izrīko. – Te nav vietas ne tam ezeram, ne mājai. Mūsu ciems ir viens no skaistākajiem valstī. Vai esat aizmirsuši, ka esam saņēmuši jau vairākas balvas? Nevaru pieļaut, ka šādi tiek iznīcināts mūsu labais vārds un slava. Ja par šo gadījumu uzzinās mediji, mēs kļūsim par apsmieklu. Atrodiet mājas īpašnieku un parūpējieties, ka tā tiek nojaukta ķieģeli pēc ķieģeļa, turklāt cik ātri vien var. Vēlāk pārrunāsim, ko darīt ar ezeru. Tikmēr es novērtēšu pārējos postījumus, ko nodarījusi Lielā Vētra. Vārnuciemā vēl daudz darba.

Mērs Mūrs, nikni sperdams soļus, dodas uz ciema centru, un daži no padomniekiem viņam seko. Mēram acīmredzami nepatīk, ka mīļajā pašvaldībā notiek kas tāds, ko viņš nespēj kontrolēt.

Pieaugušo sarunas Kvintinu ļoti interesē. Viņš būtu ar mieru šodien nobastot skolu, lai tikai noskaidrotu, kas te notiek, bet draugi jau steidzas pie divriteņiem. Viņi vienkārši vēlas kaut kā novilkt šo dienu, jo iepriekšējā naktī neviens nav izgulējies.

Kvintins negribīgi pamet notikuma vietu, lai sekotu pārējiem. Diemžēl stundas nav atceltas pat pēc tik briesmīgas nakts kā pagājušā. Zēns vairāk par visu vēlas noskaidrot, kā te uzradās dīvainā ēka, tomēr nedrīkst kavēt skolu. Viņš jau tāpat otro gadu mācās sestajā klasē, jo pagājušogad neveltīja mācībām pietiekami daudz uzmanības. Turklāt tēvs būtu ļoti dusmīgs, ja Kvintins neierastos skolā, un pārņemtu, ka viņš pārāk aizraujas ar mazsvarīgām lietām. Un tā ir taisnība.

Kvintinu gadiem ilgi ir mocījuši šausmīgi murgi, un zēns bieži vien dienā jūtas noguris. Tāpēc arī viņa sekmes nebija diez ko labas un viņu atstāja uz otru gadu.

Tēvs bija piekritis šādam skolas vadības lēmumam, jo likās, ka brīžiem Kvintins knapi spēj tikt galā pat ar vienkāršiem pienākumiem. Kad zēnam beidzot izdevās kārtīgi izgulēties, viņš bieži vien klasē aizsapņojās vaļējām acīm. Bet Kvintins ātri sadraudzējās ar citiem sestās klases skolēniem. Kā gan citādi, jo viņš ļoti labi pazīst visus Vārnuciema bērnus.

Kvintins brauc aiz Milas un Dana, un pie lielajām krustcelēm Vārnuciema centrā viņus jau gaida Mets un Olga. Dans

nekavējoties ieņem vietu līdzās Olgai, bet Mila brauc blakus Kvintinam. Mets pievienojas Tomasam no piektās klases, ar kuru viņš ļoti labi saprotas.

No šejienes līdz mazajai skoliņai Vārnuciema nomalē jābrauc tikai dažas minūtes. Kvintins mierīgi minas līdzās draugiem, kad ceļu pēkšņi šķērso melns kaķis, teju liekot zēnam nokrist no riteņa.

Ieraudzījis kaklasiksniņu, Kvintins uzreiz atpazīst kaķi. Tā ir Hemlija, skolas direktores kaķene, kura vienmēr un visur novēro bērnus. Kaķe metas prom, šķietami dodama zīmi, ka tūlīt notiks kaut kas slikts.

Neviens no bērniem vēl nenojauš, ka, sākot ar šodienu, nekas vairs nebūs tā kā agrāk.